

Bayer Zsolt:

Összeesküvések

Vannak hírek, melyek óriási hullámokat vetnek odaát, az „Entzen túl”, ám valami rejtélyes oknál fogva idehaza egyszerűen meg sem karcollják a nyilvánosság amúgy is érzéketlen és buta felszínét. (Ebből is láthatjuk, hogy az „Entzen túl” az tényleg nagyon messze van olykor. Nem hiába lett ebből az „Entzen túlból” meséink Óperenciás tengeré. Vö.: Ober Entz = „óperenc”, vagyis az Entzen túl.)

Lássuk tehát a tényeket: Silvio Berlusconi pártja, a Forza Italia azonnali vizsgálatot követel az olasz államfőtől és az Európai Uniótól, ugyanis a volt amerikai pénzügyminiszter, Timothy Geithner arról számolt be a „Stress Test: Reflections on Financial Crises” című memoárjában, hogy mindenekelőtt Németország és Franciaország nyomására állították félre Berlusconi még 2011-ben. Geithner – az MTI beszámolója szerint – egészen konkrétan azt írja: Az EU „egyes képviselői” 2011 őszén azt akarták, Washington ne támogassa a Nemzetközi Valutaalapot (IMF) abban, hogy támogassa Olaszországot, egészen addig, ameddig le nem váltják Berlusconi. Meglepő módon Obama elutasította ezt a felvetést. Később maga Berlusconi is megerősíti ezt a tényt, mondván, hogy az amerikai elnök „igazi barátként viselkedett vele”.

Ennek a verzióknak homlokegyenest ellentmondanak a Corriere della Serának nyilatkozó névtelen uniós források. A névtelenségbe burkolózó európai hivatalnokok arról számolnak be, hogy minden pontosan fordítva történt: 2011-ben az Egyesült Államok akarta eltávolítani a kormány éléről Berlusconi. Ugyan ebben a cikkben megemlíti Alain Friedman olasz újságíró könyvét, amelyben egyebek mellett az olvasható, hogy Giorgio Napolitano olasz államfő 2011 nyarán kapcsolatba lépett Mario Montival Berlusconi leváltásának ügyében.

Ennél is érdekesebb a Financial Times rovatvezetőjének, Peter Spiegelnek a cikke. Spiegel arról szá-

mol be, hogy a 2011. november 3-án kezdődött G20-csúcstalálkozón Angela Merkel bejelentette, mindaddig nem járul hozzá semmilyen olaszországi támogatáshoz, ameddig Berlusconi a helyén van. A Wall Street Journal pedig arról ír, hogy Merkel gyakorolt nyomást Napolitano köztársasági elnökre Berlusconi megbuktatása érdekében.

Maga Silvio Berlusconi most május 14-én adott hosszú interjút a Die Weltnek. Ebben úgy fogalmaz, hogy kormányának bukását „meghatározott gazdasági és politikai körök okozták”. Ebben az interjúban ismételt hivatkozik Geithner könyvére.

A GB Times című angol internetes lap pedig arról ír, hogy a Geithner által közltekhez kísértetiesen hasonló információkról számolt be Zapatero volt spanyol miniszterelnök, valamint Hans-Werner Sinn, a Német Statisztikai Intézet elnöke.

A The Telegraph internetes kiadása egyenesen „alkotmányos botrányt” és „monetáris diktatúrát” emleget, és arra figyelmezteti olvasóit, hogy az Európai Központi Bank egykori olasz igazgatósági tagja, Lorenzo Bini-Smaghi szintén könyvet írt, amelyben arra utal, hogy Berlusconi megbuktatását azt követően határozták el, hogy a volt olasz miniszterelnök megfenyegette az uniós vezetőket: országa vissza fog térni a lírához.

A The Daily Bell újságírója, Anthony Wile már 2012-ben foglalkozott Berlusconi eltávolításának körülményeivel. Erre most májusban emlékeztette is olvasóit. Wile megfogalmazása szerint az európai hatalmi elit számára „nem komfortos” együttműködni Berlusconi-val, ők Montit választották. Szerinte ennek tudható be, hogy Berlusconi ellen hatalmas jogi és médiatámadás indult. Wile szerint az európai politikai-hatalmi elit a különböző gazdasági eszközöket a „saját érdekei mentén használta és használja fel”.

Nos, mindez „Ober Entz” élénk érdeklődést és visszhangot váltott ki. Nálunk szinte semmit. Pedig ez az életünk – és ez az EU működési mechanizmusa. Innen érthető meg mindaz, ami velünk (is) történik. Így válik nyilvánvalóvá, miért jelent politikai öngyilkosságot az IMF „segítségének” elfogadása, s hogy az európai nagyhatalmak (és az USA) milyen érdekek által vezérelve és milyen eszközök bevetésével írják felül bárhol a világon a demokráciát, a demokratikus közösségek döntéseit.

Berlusconi-nak nem sikerült megvédenie önmagát, s ami fontosabb, nem tudta megvédeni hazája demokratikus döntését. Jó, ha tudjuk, ugyanezt a forgatókönyvet írták meg Magyarország és Orbán Viktor számára is. Számításukat és terveiket pedig kizárólag a Béke-menet fellépése hiúsította meg.

A vasárnapi európai parlamenti választások előtt nem árt végiggondolni, hogy a következő ciklusban ki és kik képviselhetik valójában a nemzeti érdekeket.

Azok-e, akik a „több Európát” jelszavával készségesen kiszolgálják bármilyen nagyhatalmi igényt, s akik mind a mai napig az IMF üdvöztető voltát zengik? Esetleg azok, akik egyszer csak nem értik, mit jelent a konspiratív találkozó egy orosz ügynökkel? Vagy azok, akik tudják, miért és mi ellen kell vállalniuk a küzdelmet, akik már megharcolták az elmúlt négy évben a harcok javát, és akik felelősséget is tudnak vállalni.

Emlékezzenek Orbán szereplésére az Európai Parlamentben, az ordítózó Cohn-Bendittel szemben. És gondolják végig Berlusconi sorsát.

Aztán menjenek el vasárnap, és hozzanak felelőségteljes döntést. Hogy ne a demokrácia háta mögött történjenek a dolgok, és ne a demokrácia esküdt elleneségei hazudozzanak a nemzeti érdekekről.

2014. május 23. - .magyarhirlap.hu

Kiszelly Zoltán

Ukrajna és a magyarok

Churchill egyik elhíresült mondása szerint a külpolitikában egy országnak nincsenek barátai, csak érdekei és reálpolitikai céljai. Nincsen ez másként az ukrán helyzet kapcsán sem, ahol a Nyugat sokadszorra nem akarja tudomásul venni, hogy egy tízmilliós ország is hangot adhat jogos érdekeknek.

Meglepődésüket elhíhetjük, hiszen a 2002 és 2010 között a budapesti külügyi kormányzás a „Merjünk kicsik lenni” elvet követve, mindenben meg akart felelni a Nyugat kimondott, ki nem mondott elvárásainak. Szinte minden fontosabb volt, mint a jól felfogott nemzeti érdek.

Amikor Orbán Viktor miniszterelnök beiktatási beszédében az öngazgatás és a legális kettős állampolgárság lehetőségét kérte a kárpátaljai magyarok számára az új ukrán vezetéstől, a régi reflexek indultak be külföldön és belföldön egyaránt.

Annak ellenére indult be a „szokásos” kórus, hogy a polgári kormány a nemzeti érdek következetes, akár konfliktusok árán is felvállalt képviseléseivel 2010 óta már számtalan esetben járt sikerrel az unió bürokráciái, multicégek és bankok ellenében. Nézzük tehát a legújabb esetet, a Nyugat, Ukrajna és Oroszország esetét.

A magyar álláspont régóta világos és egyértelmű: azt várjuk, hogy a külhoni magyar emberek és közösségeik élhessenek a békediktátumokban, nemzetközi szerződéseken és a szomszédos államok alkotmányaiiban garantált jogokkal. Budapest semmi extrát nem kér, elvárásaink és kéréseink

nem mennek túl azon a gyakorlaton, amelyet a szomszédos országok némelyike egyébként saját külföldre szorult nemzetársai érdekében folytat.

Budapest a legjobbkor jelentette be jogos elvárásait, ugyanis a Nyugat most alakítja ki tárgyalási pozícióját. Ha most nem szólalt volna meg a kormány, a nyugati elvárások közé nem kerülne be az Ukrajnában élő kisebbségek (köztük a kárpátaljai magyarok) jogainak garantálása.

Mindig és mindenhol amellet érvelek, hogy autonómia helyett inkább öngazgatásról és önkormányzatiságról beszéljünk a külhoni magyarok kapcsán. Utóbbi fogalmak ugyanis Nyugaton nem számítanak vörös posztónak, és lehetőséget is adnak egy olyan kiterjesztő értelmezésre, amelybe számos, a nyugati közvélemény számára könnyen érthető és elfogadható elem integrálható.

Mint láthattuk, a magyar kérés nem hozott újdonságot, és nem is nevezhető térségünk gyakorlatától elrugaskodottnak. Akkor mégis mi vele a probléma, miért próbálkoznak sokadszorra a külföldi és hazai kritikusok?

Egyes nyugati fővárosokban attól tartanak, hogy a magyarok után más közepes országok is jogos követelésekkel állnak elő, így lassítva pont ezen nagyobb országok és befolyásos gazdasági csoportok - maguk szempontjából ugyan csak jogos - érdekeinek érvényesítését.

Fő szempontként a béke megőrzését és a stabilitás fenntartását szokták emlegetni. Téves lenne azonban azt gondolni, hogy csak a Nyugat érdekelt ebben, hiszen az oroszok jó léte nagyban függ attól, hogy energiahordozóikat el tudják-e Nyugat-Európában adni. Kína, Japán és Dél-Korea felé még csak most épülnek a gázvezetékek, így (legalábbis belátható időn belül) talán az oroszok sem érdekeltek a további eszkalációban.

Amennyiben ezek alapján abból indulunk ki, hogy a két oldalnak egyaránt a megegyezés az érdeke, úgy magyar szempontból az a fő kérdés, hogy ennek a „nagy megállapo-

dásnak” része lesz-e a kárpátaljai magyarok helyzetének megnyugtató rendezése, vagy sem.

Azzal is vádolják a kormányt, hogy a paksi bővítés miatt lekötöztetett Moszkvának, és orosz érdeket képvisel a Nyugattal szemben. Egy közelebbi pillantással azonban világossá válik, hogy más nagyobb országok ugyanilyen vagy nagyobb gazdasági függőségben állnak Oroszországgal. Velük kapcsolatban azonban ez a vád alig hangzik el, ami a kettős mérce sokadik szomorú példája.

Az orosz oligarchák (is) előszeretettel menekítik pénzüket Londonba, ahol az bankbetétek és ingatlanvásárlások formájában pörgeti a gazdaságot. Franciaország hajókat épít az oroszoknak, Németország pedig oda exportál. Ameddig nem feltétlenül szükséges, ezek az országok sem szívesen élnének a húsba vágó gazdasági szankciók eszközével.

Vádként hangzik el az is, hogy a kisebbségi jogok követelése veszélyezteti Ukrajna egységét, hiszen Kelet-Ukrajnában pont erre való hivatkozással indult el az orosz kisebbség elszakadása. Erre azt lehet felhozni, hogy pont a kisebbségi jogok biztosításával lehet(ne) a szeparatizmus ellen a leghatásosabban fellépni.

Az elszakadási törekvés ugyanis csak az ott élő emberek többségének akaratával lehet sikeres, akkor lehet hitelesen a népek önrendelkezési jogára hivatkozni. Ahol megtagadják az egyébként garantált kisebbségi jogokat, ott kezdenek el virágozni a szeparatista mozgalmak, mint ahogyan azt számos európai példa szemléletesen mutatja.

A belföldi kritikán ezek után már meg sem lepődünk. Akik rossz kormányzásuk nyolc éve alatt „nem szerették túl” a külhoni magyarokat, most attól félnek, hogy kiderül: egy erős és következetes anyaország a nyugati integráción belül is hatékonyan tudja képviselni a magyar nemzeti érdeket, és úgy tud kiállni a külhoni magyarokért, hogy közben még növelni is tudja az ország külpolitikai és gazdasági mozgásterét.

2014. május 17. - .magyarhirlap.hu

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stoffer György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán. A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV30000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE. Főkönyvvitel: Illyés Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó.

Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősek.